

LỜI TỰ TÌNH MÙA THU

Cư sĩ Liên Hoa

Thu chợt về. Gọi là chợt về, vì hồn Thu len lén đi vào đời sống, khi có những cơn mưa nhẹ, có gió lùa qua, có những chiếc lá trở vàng. Ai có thể nắm bắt được thu vàng, ai có thể nâng niu mảnh thu hay là chỉ có thể ghi nhận, thưởng thức và sống cùng với, để lòng hân hoan tràn khắp trong vận chuyển của bốn mùa, thời tiết. Ánh mặt trời xuyên qua lá vàng, thấy rõ từng gân lá uyển chuyển, lay động, vui ca bằng những vòng xoáy thủy tinh.

Mỗi đời người, cũng đều đã có bao lần gánh nặng giông bão, gánh nặng lá thu vàng. Có người cảm xúc để ca tụng thu, ca tụng thiên nhiên, tình yêu, con người v.v..qua những vần thơ, lời nhạc, tiếng ca...Có người theo dáng thu, mộc mạc hoà cùng lá vàng, chân thành theo dấu vết để đi vào cõi tâm...và thấy rằng sao quá kỳ lạ, tuyệt đẹp- *trong mắt lá vàng vừa rơi lại có hình bóng ta, bóng dáng con người, có cả vũ trụ hiện hình, giao thoa, tay bắt mắt mừng, là anh em cùng mầm sống. Một tế bào nhỏ nhoi vi diệu của lá, chứa đựng vô lượng vô biên cõi Phật.*

Rồi cuộc đời sẽ trôi qua như cơn gió thoảng. Nhưng trong đời sống “*trực tâm*”, màu vàng thu rất đẹp. Màu của Đại Viên Cảnh Trí, của tâm viên dung, chứa dung muôn pháp, không kỳ thị, không phân biệt, không bè phái, dù dơ dù sạch, dù thù hận hay yêu thương. Người con Phật một lần nếm được mùi hương của pháp vị, ngày càng thấy năm uẩn đều tan, trở về với pháp giới bao la. Có phải đó là lời xưa Phật dạy ? Có phải là con đường đi, dần bước ? Thành tựu cõi Phật trong cuộc sống hạn hữu, vô thường, nghịch cảnh là phương thuốc hồi sinh.

Hỡi những ai nhận thức được mình đang có hạt giống Phật, những ai muốn đem chí nguyện “*Trên cầu quả Phật, dưới cứu độ chúng sanh*”, đã bao lần phát nguyện “*Hư không hữu tận, ngã nguyện vô cùng. Tinh dữ vô tinh, đồng thành Phật đạo*”..

Những đại nguyện đó có bao giờ bị để lãng quên trong một góc tối hui quanh nào đó trong tâm, vì không lau rửa, không tưới tắm, không áp dụng- để cho lời Kinh Sám của Kim Cang, của Bát Nhã, của Lăng Nghiêm, của huyền diệu Hoa Nghiêm...trở thành vô nghĩa. Những **si tham sân** mới chính là kẻ thù, cần chuyển hoá để trở thành báu được vun đắp tâm Bồ đề, phục vụ con người. Còn con người, đâu phải là kẻ thù...để cần hủy diệt, tàn phá, chia rẽ ?

Nếu dần bước theo con đường này, làm sao trả lời được sự ân cần, trân trọng, quý kính của Bồ Tát Thường Bất Khinh vì Ngài luôn nói rằng: “*Tôi không dám khinh các người, vì các người là Phật sẽ thành*”.

Thành kính đánh lễ

Vàng thu trước ngõ
ngõ rắng chiều tà
rừng xanh thay lá
tưởng đời ngủ say

Thu về thay sắc
đôi áo đất trời
hoà trong tâm đất
sống cùng sắc không

Lá vàng trút đỏ
Tóc từng sợi rơi
To trôi theo nguyện
ngắm gió buổi đầu

Hỡi ai ôm lá
thấy được thiên thu
trong hồn lá vàng
tâm non của đất

Ngày xưa ôm lá
đốt phiền não đời
nay ôm vàng tâm
sao thấy băng khuâng

Phải trước là nguyện
Vì khổ ta người
Nay giữ lá vàng
sao quên nguyện lớn

Thu về réo gọi
đất vàng bao la
xin người vì nguyện
xót đến phận người

05.10.2007

